

waren, heeft de wel onder haar estelijke kantoren der die hierna de deze goederen werd. De Over- Mr. W. H. de at opmerkt, als n van zijn pupil se goederen ver- het grootste deel is, werden daar- es ten laste van

at zij als voogd en voedselheer der Kerk rpad. Maar zoodra de Overheid zich niet ager geroepen achtte voogd en voedsel- der der Kerk te zijn, had zij over deze goederen der Kerk ook niet meer te be- schikken, en nog veel minder had zij het acht deze goederen tot nationaal eigen- dom te verklaren. Volkomen terecht heeft de Gr. Gr. van Mr. Jhr. B. M. de Jonge van elmeet opgemerkt, dat de hoofdvraag is, of de Overheid tijdens de Republiek de eigenaars dan wel als beheerder over deze goederen beschikt heeft. Was de Overheid eigenaars, dan kon zij, ook van haar band met de Kerk opheld, met deze goederen doen wat zij wilde. Maar als de Overheid alleen het beheer over deze goederen voerde als voogd der Kerk, dan volgt daaruit van zelf, dat zoodra deze voogdschap ophield en laarmede de Overheid ook ophield het pperbestuur over de kerkelijke en geest- lijke goederen te voeren, het recht der Overheid om over deze goederen te be- schikken, verviel.

Het is daarom, dat we aan Mr. Van eldoorn niet kunnen toegeven, dat de Overheid, nu zij eenmaal het standpunt nam, (nl. dat zij de Gereformeerde Kerk iet langer als de ware Kerk erkende) aruit ten opzichte van de kerkelijke oederen de consequenties getrokken heeft elke alleinstellig mogelijke heeten, en at zij in beginsel niet anders heeft ge- aan dan de Gereformeerde Overheid deed a het verbod der Katholieke religie). De eenige logische consequentie van het aistrale standpunt, door de Overheid na 1795 ten opzichte van de Kerken inge- men, zou geweest zijn, dat de Overheid as elke bemoeiing met het beheer dezer oederen zich onthouden had. Zoolang de Overheid meende te kunnen uitmaken, elke de ware Kerk was, stond het aan ar, als voedselheer der Kerk, te zorgen, at de goederen voor den eeredienst ge- chonken, ook ten bate van deze Kerk waren. Maar van het oogenblik af, dat ij verklaarde, dat niet te kunnen doen en aarom alle Kerken als gelijk te beschouwen, on zij over deze goederen ook geen be- schikkingen meer namen. Ze was nu geen ogd en voedselheer der Kerk meer. Een suverien recht om over deze goederen e Kerk te beschikken naar haar welge- allen, beris de Overheid niet. Ze had, aneer zij de Gereformeerde Kerk niet ide handhaven in het bezit of genot eer goederen, of aan den rechter de be- lating moeten overlaten, aan wie deze oederen toekwamen of ze had een minne- lijke schikking kunnen bevorderen tus- schen de Kerken, die op deze goederen een aan- paak maakten.

En nog veel minder juist is het, dat de Overheid in 1798 niet anders heeft gedaan e de Gereformeerde Overheid deed na e Reformatie. Revolutie en Reformatie ehen niets met elkander gemeen. Er is n ook geen groter tegenstelling den- kar, dan wanneer men ziet, hoe de Gerefor- merde Overheid in de 16e eeuw ten op- ichte van deze goederen gehandeld heeft n wat de revolutionaire Overheid in 1798 eeft gedaan. Het duidelijkst zal dit blijken, aneer we in een volgend artikel nagaan, e de Nationale Vergadering in 1798 over e goederen gedacht en wat ze tenslotte ver deze goederen besloten heeft.

Wees op uw hoede!

De operette-staatsgreep van de Jonker- rij te Berlijn, die, gesteund door een el der troepen, zich van het staatsgezag ide meester maken, heeft, zooals wel te urzien was, bij weermistuit aanleiding egeven tot een nieuwe uitbarsting van e revolutionaire geest der arbeiders, e liefst met geweld de dictatuur van het oletariaat in Duitsland wilden vestigen, elijk hun dit in Rusland reeds gelukt is. Dat niet alleen voor Duitsland, maar ok voor ons vaderland en voor geheel iropa ernstige gevaar zou ontstaan zijn, aneer deze boze toelag gelukt ware, ehoef wel niet gezegd te worden. Het roode legere naderde reeds onze grenzen, n wie zal zeggen, of, wanneer metterdaad en inval in Holland beproefd was, de schelsten en communisten in ons eigen ad niet het »psychologisch moment» vonden gekomen achten, om de sociale volutione ook hier te proclameren. Een burgeroorlog zou dan onvermijdelijk zijn ewest, en wat zulk een burgeroorlog be- eekent, heeft wat thans zich afspeelt in Vestfalen en het Roergebied wel geleerd. e boeven en fietsen worden uit de ge- angenissen losgelaten, de banken worden eroofd, de boeren worden geplunderd, et ruwste gespuis heerscht en alle veilig- eid en orde gaat in de anarchie ten nder.

Men heeft in den laatsten tijd telkens unnen lezen, dat de berichten over den estand in Rusland schromelijk overdreven arn; dat de heerschappij van het com- unisme toch werkelijk niet zoo erg was; at opzettelijk allerlei gruwelverhalen de erld waren ingezonden om de roode publiek veracht te maken bij de wel- kenenden.

Nu is het zeker moeilijk, bij een zoo ver- an ons affigend land als Rusland, dat vrenden thans zoo moeilijk te bereizen is, tot een juist oordeel over de to- anden te komen. Maar zoo is het niet en het vlak bij onze grenzen gelegen eelde van Duitsland, waar het socialisme

en communisme een tijdlang zegevierden. Daar had men volkomen betrouwbare berichtgevers. En wat deze correspondenten in onze groote bladen mededeelden, heeft wel getoond, wat ons te wachten zou staan, wanneer de heeren Troelstra en Wijnkoop, om Troelstra's uitdrukking te gebruiken, het oogenblik zouden gekomen achten, »om het gezag in handen te nemen.« Welke rampen de regering van het proletariaat meebrengt, heeft ieder nu duidelijk genoeg kunnen zien.

Nu schijnt door de krachtige houding, die de regering te Berlijn aanneemt, het »roode gevaar« wel weer bezworen te zullen worden. De onverschuldigde, die zoo dicht onze grenzen naderde, zal ditmaal wel weer aftrekken.

Toch late men zich door de schijnbare rust, die dan zal intreden, niet in slaap wliegen. De heimelijke propaganda van Rusland uit wordt voortgezet. De bodem, die dit zaad ontvangen moet en welig zal doen opgroeien, is door het socialisme voorbereid. En de financiële en economische crisis, die alle volken van Europa doormaken als gevolg van den oorlog »tot het bittere einde toe« doorgezet, maakt den toestand nog gevaarlijker. Al mogen we in ons land nog betrekkelijk rustig leven, wie den blik op den toestand in Europa slaat, voelt telkens de bange vraag opkomen, of we niet aan den vooravond staan van een algemeene catastrofe, die heel Europa naar den ondergang meeslepen zal.

Zooals bij het schaakspel degenen, die toeschouwers zijn, vaak veel beter dan de spelers zelf, den stand der stukken op het schaakbord en den afloop van het spel doorzien, zoo is het ook op politiek gebied. En zoowel in Amerika als in Japan ziet men den toestand van Europa zeer donker in en heeft schier alle vertrouwen in de toekomst van ons werelddeel verloren.

Daarom waarschuwen we, dat men ook in ons land op zijn hoede heeft te zijn. De atmosferische depressie wijst op naderenden storm. En een goed zeeman wacht niet tot de storm de golven opwrept, om zijn tuig in orde te brengen, maar maakt het schip gereed, wanneer de barometer op storm wijst.

Moge ons zeevarend volk die les van vroede wijsheid ter harte nemen.

Ons volk wil in zijn breede rangen van een sociale revolutie gelukkig nog niets weten. Het wil orde en gezag handhaven. Het is nog niet door het kankerijf van het socialisme doortrokken.

Het gevaar is alleen, dat een groep politieke raddraaiers, belust op de politieke macht, op een gunstig oogenblik een Staatsgreep zal beproeven, gesteund door de socialistische en communistische arbeiders onder groote steden. Laat de Regering zich dan overrompelen en mist de welgezinde burgerij en boerenbevolking den moed en energie om zich met kracht tegen zulk een Staatsgreep te verzetten, dan zou hetzelfde lot ons kunnen wachten, dat Rusland, dat Hongarije, dat Oostenrijk en dat Beleren trof.

Men wane niet, dat in ons land zulk een staatsgreep door de revolutie-mannen niet zal beproefd worden, omdat ons volk daarvoor te ordelerend is. Juist valsche gerustheid zou hier noodlottig wezen. Het eenig afdoende middel van tegenweer is, dat de raddraaiers weten, dat hun heilloos plan op zeer ernstig verzet stuiten zou bij heel ons volk.

We weten, dat de Regering waakt. Maar de Regering is machteloos, wanneer zij niet op de trouw van het leger en op den steun van heel het volk rekenen kan.

Men sluit zich daarom bijtijds aan een, versterke onze burgerwachten en zij bereid, wanneer het moet, desnoods met de wapenen het revolutie-geweld te wederstaan.

Dr. H. H. K.

Uit de Pers.

In de *Wachter* kwam een uitmuntende castigatie voor tegen onze Vrouwenkleeding, gelijk die meer en meer verloopt. Te droever, omdat dit kwaad vooral uit Engeland komt, waar vroeger die schandelijke kleeding zoo scherp gekastijd werd.

We lezen in de *Wachter*.

In zijn Isten brief aan Timotheus — Hst. 2 vers 9 — schrijft Paulus met het oog op de vrouwen: »Desgelijks ook dat de vrouwen in een eerbare gewaad met schaamte en matigheid zich redden versieren.«

Dat zulk een herinnering noodig is in een pastoralisch schrijven aan een Dienaar des Evangelies, is wel een bewijs, dat reeds in den apostolischen tijd de matigheid en de eerbareheid met het oog op de kleeding te wenschen overleefde, en dat er gevaar bestond, dat deze misstand ook onder de belijders des Heeren ingang zou vinden. Is al wat geschreven staat, tot onze leering geschreven, vooral dat Paulus schrijft over het eerbare gewaad, is van acuut belang, inzonderheid voor onzen tijd. Meer dan ooit is er oorzaak tot klacht over 't verschijnen in niet eerbare gewaad, over onwettelijke kleeding. Die klacht was in Paulus' dagen zelfs niet nieuw.

Immers bij de profeten reeds klagt de Heere over den misstand bij het volk des Verbonds, wel als bewijs van diep geestelijk verval onder Israël. Naarmate bij Israël het godsdienstig, het geestelijk peil daalde, zien we een toenemen van weelde en zinnelijkheid, een opgaan in de dingen, die het vleesch en de zinnelijke begeerlijkheden streelen, en die er op aangelegd zijn om bij anderen de zinnen te prikkelen, het schaamtegevoel te verdooven. Treurig diep treurig is het beeld, dat Jesaja voor oogen stelt van het Verbondsvolk, toen de oordeelen Gods vaardig werden over hen. Jesaja, de boogstrijker des Heeren, die de oordeelen Gods het weerstrevig volk aankondigde, getuigt in den Naam Jezus Zenders van Israël — H. 2 vers 16 — »Voorts zegt de Heere: Daarom dat de dochteren van Zion zich verheffen en gas met uitgestrekte handen, en ionken met de oogen, al gaande en trippelende da- renheen treden, en alsof hare voeten gebonden waren; enz.«

Als Jesaja in onzen tijd leefde, zou hij, aan hetgeen hij reeds voor meer dan 25 eeuwen geleden geschreven heeft, schier geen enkel woord behoeven te veranderen, als hij den hedendaagschen toestand weergaf.

Ook thans kan men ze zien gaan met uitgestrek-

ten hals, met aan hals en borst diep uitgesneden kleed, met korte rokken, die aan een ballet-danser doet denken; en dan dat trippelen op schoeisel, dat wel een loopen op stelten gelijkt, zoodat het schijnt, als of de voeten gebonden zijn. Vooral de kleeding van vele vrouwen geeft in onze dagen reden tot ergernis aan hen, die voor Gods Woord leven en dat Woord erkennen als 't licht van geloof en leven, en dat men het met de eerbareheid en het schaamtegevoel zoo nauw niet neemt als Gods Woord aangeeft. Dat men liever voor den afgod, die mode heet, buigt en de grenzen der welvoegelijkheid en eerbareheid doet verlaten, dan door God, den Rechter van hemel en aarde, zich te laten zeggen, Diens ongenoeven en toorn tusschenende. Draagt de mensch kleeding om der sonde wil, om zijn verlaten van God, zoodat ze tekenen zijn zijner schande, om zijn naaktheid te bedekken, aan zijn schaamtegevoel uiting te geven, men zou mogen verwachten, dat juist op dit punt groote soberheid werd in acht genomen.

't Is juist andersom. De kleedenden, die een voortdurende aanklacht zijn tegen den mensch, tegen zijn verlaten van God, worden juist gebruikt om zijn hoogmoed te streelen, de zinnelijkheid te prikkelen en zijn diep verderf van wege de sonde in het helderste licht te stellen.

Dat men de genoemde dingetjes aantreft bij hen, die met God en Zijn Woord niet rekenen, bij wie de grenzen tusschen sedelich en onsedelich, eerbare en oneerbaar reeds lang uitgewischt zijn, moge te betreuren zijn, het is echter te begrijpen. Maar dat er ook zijn, die Gods Woord erkennen als het rijkdom oer voor het dagelijksch leven en de openbaring daarvan naar buiten, en in dit opzicht niet vrij uitgaan, mag als een treurig teeken des tijds worden aangemerkt.

En toch, de gemeente des Heeren gaat in deze niet vrij uit. In haar midden worden, met betrekking tot het eerbare gewaad, dingen gezegd, die den toets van Gods Woord niet kunnen doorstaan. Hoe zou het anders te verklaren zijn, dat reeds van ambtelijke zijde waarschuwingen worden vernomen tegen het niet in eerbare gewaad verschijnen aan de plaats des gebeds, ja, zelfs aan den dical des Verbonds! Ja, het zijn nog uitonderkend, doch reeds dat het feit niet kan worden ontkend, is een oorzaak van droefheid en eisch waaksaamheid en getrouwheid van hen, aan wie het opzicht over de gemeente des Heeren is toevertrouwd.

Wij vernemen tegenwoordig van allerlei allerlei hervormingen in de Kerk.

Die Mercurius in de Kerk heeft de laatste jaren al wel opged. gedand, terwijl men zijn pijlen heeft gescherpt om hem dooddelijk te treffen. En 't geeft soms den indruk dat, als plaatsverval en kerkmaat verdrongen zijn, men de volmaakte kleed heeft bereikt in het kerkelijk leven.

Nu zullen wij geen pleidooi voeren voor deze dingen, maar meenen toch te moeten waarschuwen, dat men hiernaar nu juist niet het geestelijk peil der gemeente beoordeelt. 't Zou toch kunnen zijn, dat het woord van den Heere Jezus hierop van toepassing was, toen Hij sprak over 't reinigen van 't buitenste des drinkbekers en het wittekleiden van de graven, die hierdoor van binnen geen beter aanzien krijgen.

Met al die uitwendige hervormingen gaat toch voortdurend de klachte gepaard, dat de thermometer, graad van het geestelijk leven, eer daalt dan rijst, zoodat verdieping van het geestelijk leven hoog noodig is.

En al moge er bijwijlen overdrijving zijn in deze klachte, zoodat men, op één punt starend, geen oog heeft voor het goede, dat God ook in onze dagen in het midden der gemeente geeft te aan- schouwen en te genieten, toch zal men niet van overdrijving kunnen beschuldigen wie zegt, dat, vooral in kleeding en anderszins, een gelijkvormigheid met de wereld zich hier en daar openbaart, die met Gods Woord in de hand niet kan worden verdedigd, en die schadelijk is voor het persoonlijk geestelijk leven, en een belemmering, dat erkracht uitgaat van de gemeente in de wereld, zooals toch van haar verwacht mag worden.

Te midden van veel droefv. op dit gebied is het een verblijdend teken, dat er stemmen op- gaan, en nog wel uit niet bepaald christelijke kringen, tegen onwettelijke kleeding.

Dezer dagen bevatte de *Standaard* het bericht, dat wij hier overschrijven:

»Uit Parijs wordt gemeld, dat een vijf en twintig organisaties met meer dan 100.000 leden een campagne begonnen zijn tegen de moderne kleeding der vrouwen. De bond voor sociale rechten der vrouwen heeft een schrijven gericht tot alle vermaande kleedmakers en magazijnen, waarin zij voor boycot gewaarschuwd worden, als zij kleedden verkoopen, die te laag zijn uitgesneden en te korte rokken.

Door den bond is een resolutie aangenomen, waarin gezegd wordt:

Overwegende dat een immorele samenspanning plaats heeft tegen de beschaving en de nationale sedigheid, besloten deze organisaties eenstemmig hun leden uit te noodigen, elken steun te weigeren aan winkeliers, die onwettelijke kleeding, of kleeding, gevaarlijk voor de gezondheid en de sedigheid te verkoopen, of welk magazijn ook dat dergelijke kleeding te koop aanbiedt.«

Flink zoo! 't Is verblijdend, dat juist uit Parijs, dat den toon aangeeft voor de tegenwoordige sedehervervende mode, zulk een tijding komt. Men pakt daar de koe bij de horens; laat het niet bij zuchten en klagen, maar voegt de daad bij het woord. Uit Parijs, door De Costa reeds genoemd »het verbedelikt Sodoma van welker«, komt dit keur werkelijk iets goeds, dat onze navolging waard is.

Wie begint hier op daadwerkelijke wijze den strijd aan te binden tegen de lichaamsverwoestende en zielverdervende mode der onwettelijke kleeding? Al neemt het getal bonden op bedenkelijke wijze toe, een bond als bovengenoemd, zal ons volk in elk opzicht ten goede komen op maatschappelijk, sedelich en godsdienstig gebied.

Aan zulk een kloek en ernstig woord, dat ook de *Waarheidsvriend* overnam, zij mede in de *Heraut* een plaats der eere gegeven.

Reeds meermalen mochten we wijzen op het bloespoggevaar. Ook andere, vooral rechtschebladen, laten zich in dit opzicht niet onbetuigd. Het R.K. *Centrum* schreef er deze dagen over: »Niet dat de bloespog op zich-zelve en in zich-zelve onduidelijk zou wesen, of er geen goede bloespoggen zouden zijn.

Maar het behoef wel niet meer gezegd te worden, dat de film in talloze gevallen een gevaar en een middel van bederf geworden is. Bedroevend snel kwam hier de ontanding, te bedenkelijker, wij veel meer dan de schouwbur- ge bloespog het opgroeiend geslacht en zelfs kinderen trekt.

Geen wonder, dat hier en daar maatregelen zijn genomen om den toegang tot die inrichtingen aan de jeugd te verbieden.

Het is noodzakelijk.

En wij hebben hierbij niet slechts het oog op vertooningen, die allerminst voor kindergoeden geschikt zijn, maar ook op de dwaze en verderfelijke prikkeling der verbeelding door allerlei toneelen van moord en misdaad.

De oude »draken«, welke vroeger op de planken vertoond werden, zinken in 't niet bij de opwindende toneelen, welke thans zooveel films te aan- schouwen geven.

Men ziet het reeds aan de affiches en reclame- biljetten buiten.

Het gebruik van revolvers, dolken en andere moortuigen wordt er uit den treure toe op afge- bid, en men begrijpt niet, dat de bezoekers niet wagen van smakeloos en miselijk gedoe.

Maar intusschen worden de verkeerde instincten geprikkeld en de volle alsen vertrouwd gemaakt met allerlei ongere practijken.

Op de vertooning van stieren- en hanengevechten geeft men af. Ze zouden hier te lande niet worden geduld, en terecht. En men heeft, evenzeer terecht, er voor gezorgd, dat het slachten van die dieren geen openbaar spektakel meer kan zijn.

Maar wat dan te denken van het feit, dat in bioscopen dag aan dag moord en doodslag op menschen, of bedreiging met poging tot moord en doodslag, den volke wordt vertoond bij wijze van vermaak, en ook en jong uren lang met dergelijke films worden bezig gehouden en in ongepaste spanning gebracht? Is het wonder, dat de ver- wildering toeneemt en vooral onder het opgroeiend geslacht de stijging der criminaliteit een onrust- barend lijn vertoont?

Voor Kinderen.

PAASCHFEEST.

De Christenen in het Oosten zijn reeds vele eeuwen gewoon op den Paaschmorgen elkander te begroeten met de woorden:

De Heere is waarlijk opgestaan!

Hoe zij aan dien groet komen of liever aan die belijdenis, leert ons het Evangelie van Lukas. Daar lezen we in hoofdstuk 24 het verhaal van de ontmoeting des Heeren Jezus met de Emausgangers. Aan het slot luidt het:

»En zij zeiden tot malkanderen: Was ons hart niet brandende in ons, als Hij tot ons sprak op den weg, en als Hij ons de Schriften opende?

En zij, opstaande terzelfder ure, keerden weder naar Jeruzalem, en vonden de elven samen vergaderd, en die met hen waren;

Welke zeiden: De Heere is waarlijk opgestaan, en is van Simon gezien.»

En wederom heeft in later dagen een Dichter de woorden van Lukas aldus vertolkt, toegepast en uitgebreid:

De Heer is waarlijk opgestaan,
Uit dood en graf verzeen,
Ons naar den Hemel voorgegaan
Om ons ten Hoofd te wezen.

De Heer was dood, nu leeft Hij weer,
De dood heerscht over Hem niet meer
Hij is het eeuwige Leven.

Het Paaschfeest ontleent zijn naam aan een Hebreeuwsch woord dat beteekent »voorbijgaan«. Dit ziet op het eerste Paaschfeest, het Israëlitisch, dat gevierd werd toen het volk des Heeren uit Egypteland optrok. Dat feest sprak dus van een groote verlossing. Maar al hebben wij den ouden naam behouden, toch spreekt ons Paaschfeest van een veel grotere verlossing dan het Joodsche, namelijk de bevrijding van de macht des doods. Daarom is het Paaschfeest ook een geheel eenig feest, met niets anders onder de menschen te vergelijken.

Er zijn groote veldalagen geleverd, schitterende zegepraal behaald; er zijn groote ontdekkingen en uitvindingen gedaan; praalgebouwen zijn opgericht, heerlijke lusthoven aangelegd. Groote mannen hebben roemrijke daden verricht. Maar dit alles haalt in de verte niet bij het heerlijke en hengelelike feit der Opstanding van Christus, dat het Paaschfeest ons verkondigt.

Want al wat wij zoo even noemden, hoe schoon en heerlijk soms ook, is toch vergankelijk gelijk de menschen die het uitvoerden. Verval en dood waren machtiger dan zij. Doch Christus is machtiger dan de dood.

Terecht zegt de dichter wederom:

Geen vleesch is voor den dood bestand,
Van Koningen of slaven.
Hij maakte Farao's trots te schand;
Herodes ligt begraven.
Maar Jezus is in 't graf gegaan,
En uit den dood weer opgestaan.
Hij is de Vorst des levens!

Dat »geen vleesch voor den dood bestand is«, weten of ervaren allen, jongen en ouden, de een na den ander. Zoo is het alle eeuwen door geweest, en zal het blijven tot de laatste vijand, de dood, is te niet gedaan.

Dat is op zich zelf beschouwd geen vroolijke, bemoedigende gedachte. Daarom hebben de menschen ook te alle tijden getracht zich te troosten met de hoop op een leven na dit, een ander, een beter, een eeuwig leven.

De heldensche Grieken en Romeinen geloofden in een ander bestaan na het aardse; de heldensche Germanen als de Bataviërs evenzoo. Later kwam het Christendom en predikte de opstanding der dooden. En onze voorgelachten hebben zich in die hoop getroost en verblijd. Toen in de Middeleeuwen eens door de Rederijkers als prijsvraag werd uitgeschreven: »Wat geeft den sterfenden mensch den meesten troost?« werd bleekend het antwoord: »De verrijzenis des vleeschs.« Weer later schreven onze Gereformeerde vaders boven de poorten hunner kerkgebouwen:

Spei alterae vitae.

Dat is, De hoop van het andere leven.

Maar al begeeren allen een gelukkig voortbestaan na hun dood, toch is er groot onderscheid.

Zij die niet in den Heere Jezus gelooven, hebben geen zekerheid omtrent het andere leven, hoogstens een hoop zonder grond. Daarbij komt, dat zij niets weten van een wederopstand der lichaams. Daarover nu loopt het juist op Paaschfeest.

Het zegt ons, dat het lichaam wel in het graf gaat, maar om straks weer onsterfelijk daaruit te verrijzen, hetzij dan tot vreugd of tot pijn. Daarvan nu weten heidenen en ongelooften niets. Toen Philus er over sprak te Athene lachten de geleerde Grieken hem uit. Alleen, die in Christus zijn, weten van een opstanding der dooden. Want Hij die den dood heeft te niet gedaan is het ook die het leven en de oververderfelijkheid aan het licht gebracht heeft. En dat licht kent alleen degenen die Christus kent. Zulk een verstaat wat de apostel Paulus zegt in 1 Cor. 15 vs. 42, 43.

»Alsoo zal ook de opstanding der dooden zijn. Het lichaam wordt gemaal in verderfelijkheid, het wordt opgewekt in onverderfelijkheid.

Het wordt gemaal in onere, het wordt opgewekt in heerlijkheid; het wordt gemaal in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht.

En dan volgt nog het woord in vs. 48, 49, 50: »Hoedanig de aardse is, zoodanig zijn ook de aardchen; en hoedanig de hemelsche is, zoodanig zijn ook de hemelschen.

En gelijkwerij wij het beeld des aardchen gedragen hebben, alsoo zullen wij ook het beeld des hemelschen dragen.

Doch dit zeg ik, broeders, dat vleesch en bloed het koninkrijk Gods niet beerven kunnen, en de verderfelijkheid beeft de oververderfelijkheid niet.

Kortom het Paaschfeest hebben alleen de Christenen, omdat zij den opgestanen Christus hebben.

Dat geldt voor alle menschen en tijden, voor jong en oud. Paschen is een blijde tijd, maar alleen voor die in Jezus zijn.

Dat mogen ook de jonge lezers bedenken. Het Paaschfeest kan ons mooie dagen brengen, uitstapjes, genoegens van allen aard. Maar het eerste en enige is toch te weten, dat wij in Christus zijn, en alzoo, komt straks de dood, toch weer zullen verrijzen gelijk Hij, om dan eeuwig met Hem te leven.

Die dat weet, zegt het den vrouwen dichter Scharp na:

Ik geloof, dat dit mijn lichaam,
Schoon tot stof en asch vergaan,
In den jongsten aller dagen
Weer verheerlijkt op zal staan;
Dan onsterfelijk, onvergankelijk,
Kent het geen verderfenis,
Dan zal 't schoon en heerlijk wezen,
Als mijns Heilands lichaam is.

HOOGENHIEK.

Buitenland.

Z.-Afrika. Uit de Synode der Ned. Herv. Kerk.

De Synode der Ned. Herv. Kerk van Z.-Afrika, te Kaapstad vergaderd, nam bij de bespreking der supranationaliteit der Zending eenstemmig het volgend besluit:

»De Synode spreekt als hare besluite overtuiging uit, dat de supranationaliteit der Zending door alle Regeeringen moet erkend worden, zoodat onderdanen van een Rijk in het gebied van een andere natie ongehinderd Zendingarbeid zullen verrichten mogen, zoolang zij geen handelingen doen die in strijd zijn met de wetten van het land.« Aan de Zendingcommissie der Synode werd opgedragen, zich met een petitie tot den eersten Minister, of tot de voortzettingcommissie der conferentie voor wereld-zending, te wenden, met verzoek, ernstig er naar te streven de geallieerde Mogendheden of anders bevoegde Autoriteiten te bewegen, »de Duitse en andere Zendingen, die door den Oorlog van hun arbeidsterrein verdreven werden, zonder onnoodige vertraging naar hunne arbeids-terreinen te laten wederkeeren en aanstandsalle hinderlijke beperkingen, onder welke de zendingen voor het rijk des Heeren thans nog hebben te arbeiden, weg te nemen.

Laat ons hopen dat deze stem in Engeland weerklinkt vindt.

De houding die de Engelsche regering tegenover de Duitse zendingen, welke op haar grondgebied arbeiden, aannam, is niet te verdedigen.

De Evangelische Zending in Togo heeft bevalde den prases Bürgi alle Europeesche zendingen verloren. Maar dank zij de degelijkheid der inlandse predikanten en de trouw der gemeenten, heeft zij zich in de haar opgelegde zelfstandigheid goed weten in te leven. De predikanten zonden in de Duitse taal jaarverslagen in, die zoo goed in orde waren, dat men ze onveranderd kon laten drukken.

Hieruit blijkt, dat de Duitse zending in Togo goed werk heeft gedaan en dat de inboorlingen van West-Afrika voor ontwikkeling vatbaar zijn. De gemeenten in Togo tellen bij de 10.000 leden, waarvan een vierde toegelaten is tot het Avondmaal.

De Christelijke gemeenten in Togo brachten in geld in den jare 1918 ongeveer 35.000 mark op, een prestatie die in de Geref. kerken van Nederland zeker overtroffen wordt, doch die in Duitsland bewondering afdwingt.

WINCKEL.

Officiële Berichten.

De Classis Rotterdam van Geref. kerken heeft in hare vergadering van Dinsdag 30 Maart praeparatoir onderzocht de Eerw. brs. F. Deddens en D. H. Wielenga, cand. tot den H. Dienst, en hun toestemming verleend om te staan naar het ambt van Dienaar des Woords en der sacramenten in de Geref. Kerken.

Op last der Classis voornemd.

TELKAMP (sub-scriba) h. t.

Berkel, Z.-H. 30-3-20.

Door den kerkeraad der Geref. Kerk te Hoofddorp is besloten, aan de lidmaten te verzoeken, in den vervolge alleen aan die collectanten gaven te verstrekken, die een aanbeveling van genoemden Kerkeraad kunnen overleggen.

Voor het verkrijgen van een dergelijke aanbeveling is het gewenscht, die vertien dagen voor het houden der collecte aan te vragen.

Namens den Kerkeraad,

L. VAN ANDEL, Scriba.

Kort verslag van de vergadering der classe Klundert, gehouden te Klundert op 4 Febr. 1920.

1. De vergadering wordt op de gebruikelijke wijze geopend door Ds. Basoski.
2. De credentiebrieven worden nagezien door de afgevaardigden van Raamsdonk. Alle Kerken zijn wettig vertegenwoordigd. Drimmelen zond als secundus een diaken, welken keurstem wordt gegeven.
3. In 't Moderamen hebben zitting, Ds. Basoski, praeses; Ds. Goris, scriba; Ds. Ruys, assessor.
4. De notulen worden na eenige bemerkingen vastgesteld.
5. Ds. Hummelen wordt gelukgewenscht met de roeping naar Bedum (A), en de wensch uitgesproken, dat hij in de classe moge blijven.
6. De Commissie in zake hulpbehoevende kerken deelt mede geen rapport te kunnen indienen. De classe spreekt daarover haar leedwezen uit, en aangedrongen wordt op de volgende vergadering aan haar mandaat te voldoen.
7. Ingekomen van de el. Middeldburg bericht aangaande de afsetting van D. des W. Hierover spreekt de classe haar leedwezen uit, en over de wijze van mededeeling in open couvert hare afkeuring.
8. Betreffende de Zending in samenwerking met Zeeland deelt Ds. Goris mede, dat kerkbouw enz. in Magelang goeden voortgang heeft.
9. Wat den Evangelisatie-arbeid aangaat: de classe gehoord de mededeeling, dat deze drie maanden door deputaten niet vergaderd is, spreekt uit, dat ze op de e.k. vergadering rapport ver.